

Toen ik kind was, hebben we in veel verschillende huizen gewoond.
Ik heb ze eens geteld en het waren er veertien.



Ik herinner me een bolletje ijs dat op de grond viel omdat ik het hoorntje niet rechtop wilde houden.
Mijn vader had het voor me gekocht en het viel op het trottoir in vers cement.
Stratenmakers waren ernaast aan het werk.



Eerst heb ik in Alhambra gewoond, waar ik in 1925 ben geboren en dat nu een soort voorstad van Los Angeles is geworden.
Ik was toen erg klein en ik herinner me er niet veel van.



Ik heb vage herinneringen aan mijn vader tijdens mijn vroege jeugd.
Hij had het altijd erg druk.
Om eerlijk te zijn, weet ik niet hoe zijn eigen jeugd is geweest.
Over hem als kind, puber en jongvolwassene weet ik bijna niets.



Ik denk dat hij vier jaar was toen hij met zijn familie van de westkust naar de oostkust verhuisde.
Hij heeft zijn jeugd doorgebracht in San Jose, ten zuiden van San Francisco.



Daar heeft hij trouwens ook het meisje ontmoet dat zijn vrouw zou worden: Esther Elisabeth Hanson, die Bunny genoemd werd.
Dat betekent 'konijntje'.



Op een dag was mijn vader op het grasveld voor het huis van mijn grootouders van moederskant aan het stoeien met een van de broers van mijn moeder.
Die broer was één of twee jaar ouder dan Bunny, maar iedereen dacht dat hij jonger was omdat hij nogal klein en mager was.



Bunny kwam eraan. Zij dacht dat mijn vader echt aan het vechten was met haar broer en kwam tussenbeide.



Ze vochten keihard.
Zij won. Of misschien liet hij haar winnen, wat waarschijnlijker is, want hij was nogal gespieerd.
Zo hebben ze elkaar ontmoet.



Ik weet niet hoeveel tijd er is verstreken tussen die ontmoeting en hun huwelijk en ik weet ook geen bijzonderheden van het huwelijk.



Mijn vader begon een opleiding toegepaste kunst en kunstnijverheid die onderbroken werd door zijn dienstplicht bij de marine tijdens de Eerste Wereldoorlog.
De oorlog eindigde voordat hij naar het front werd gestuurd.
Hij moest nog twee jaar studeren om zijn bachelor te behalen, maar hij moest wachten tot hij geld kon lenen.
In de tussentijd werd ik geboren.



Toen ik iets ouder dan drie jaar was, zijn we verhuisd naar Santa Barbara, waar mijn vader zijn studie heeft afgemaakt aan de California State University.

Zo heette die universiteit toen.

Daar hebben we in twee verschillende huizen gewoond. Het eerste was een heel klein huisje achter een groter huis.

Een meisje met wie ik speelde, gaf me zaadjes te eten die heel giftig bleken te zijn.



Ik begon over te geven.

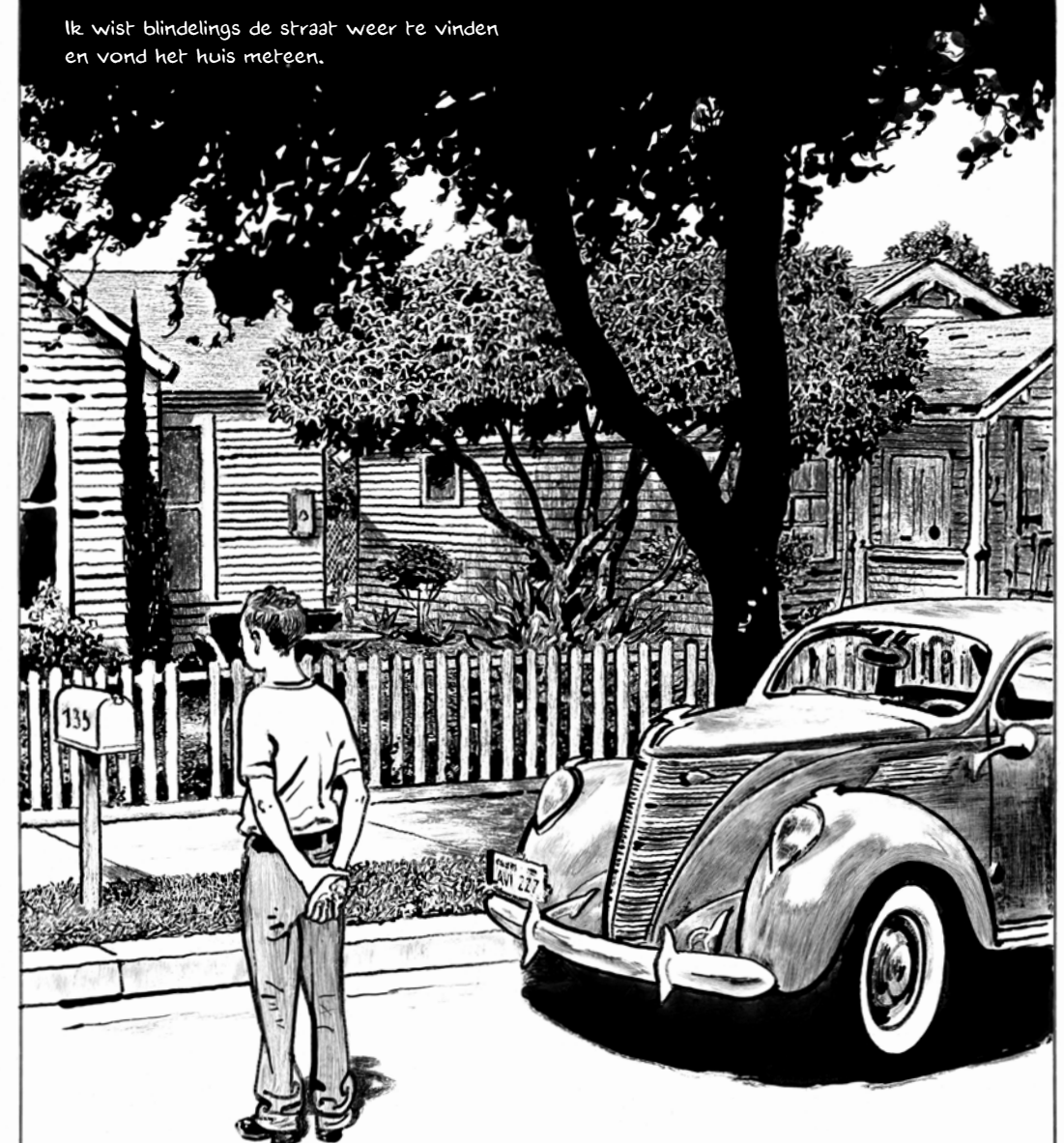
De dokter werd gehaald en door me vragen te stellen, kwam hij erachter wat ik had gegeten.

Ik zie mezelf nog liggen in een klein bed waarvan de zijkanten naar boven en beneden konden schuiven.

Ik ben er niet dood aan gegaan, maar ik had gedurende een aantal jaar een gevoelige maag.

Op zeventienjarige leeftijd ben ik teruggegaan naar Santa Barbara om op mijn beurt te studeren aan de universiteit.

Ik wist blindelings de straat weer te vinden en vond het huis meteen.



Later, toen ik vier jaar was, zijn we verhuisd naar een hoger gelegen huis. Het was gebouwd op een steile helling; de ingang was op de tweede verdieping.



De aangrenzende tuinen hadden geen afscheiding. Onze buren hadden irissen, heel veel irissen. Slakken zijn dol op irissen.



Op een dag kreeg ik het idee om met een afvallemmer op slakkenjacht te gaan. Niet om ze op te eten. Wij, Amerikanen, aten toen geen slakken. Ik vond die beesten gewoonweg leuk.



Ik vulde de afvallemmer met slakken. Het waren er ontzettend veel en ik zette de emmer midden in de keuken. Het was nog vroeg in de morgen. Toen ben ik weggegaan om iets te gaan doen.



Rond twaalf uur kwam mijn moeder de keuken in om de lunch klaar te maken. Ik hoorde haar ontzet schreeuwen. De slakken waren natuurlijk niet in de emmer blijven zitten.



Ze mopperde op me, maar niet lang. Ik heb geholpen om de slakken van de meubels en de muren te halen. Ik herinner me het nog goed en heb het nooit meer gedaan.

Ik kan niet goed beschrijven hoe mijn moeder eruitzag.



Haar borsten hingen een klein beetje.



Ze vertelde dat ze op de middelbare school tijdens lichamelijke opvoeding vaak moest hardlopen en dat haar vriendinnen die ook slappe borsten hadden, ze intapeten zodat ze niet van FLATS, FLATS gingen.



Ik denk niet dat je kon zeggen dat ze mooi was, maar ze was erg sympathiek. Haar gezicht zag er een beetje vermoeid uit, zelfs toen ze nog jong was.



Ze maakte zich niet of nauwelijks op. Zij had daar niets op tegen, maar we hadden weinig geld en ik denk dat zij de noodzaak om make-up te kopen niet inzag. Toen maakten trouwens heel veel vrouwen zich niet op.



Ze dacht: 'Ik ga ze niet vastbinden, want dat gaat trekken en dat doet pijn. Ik loop veel sneller als ik ze FLATS, FLATS laat gaan.' En zij won die wedstrijden.



Ze kon niet goed koken, want beide families waren geen fijnproevers en als gevolg van de grote depressie van 1929 aten we nooit duur eten.



Ze hield ervan zich goed te kleden.
Ze was erg lief en iedereen hield van haar.



Ze droeg haar haar volgens de laatste mode,
die toen niet erg ingewikkeld was.
Ze had een krultang die ze op het gas in de
keuken warm maakte.
Ze deed toilet papier tussen de twee ijzeren
staven en als dat niet wegschroeide,
verbrandden de staven haar haar niet.



Ze had allergieën.
De dokters deden allerlei tests, maar ze
hebben nooit gevonden waarvoor ze
allergisch was. Uiteindelijk besloten ze dat
ze allergisch voor paardenhaar was.



Maar welke paarden?
Er waren geen paarden in de buurt.
Iemand bedacht toen om onze matrassen
open te maken.
Binnenin zat een mix van wol en
paardenhaar.



Ze maakte vaak haar kleren zelf.
De mode van die tijd was niet bijzonder
aantrekkelijk.
Veel kleding was erg... hoe zal ik het
zeggen... erg wijd.
Geen strakke blouses.



Ze was nogal klein.



Ze hield erg van muziek.
Zelf zong ze niet.
Ik heb haar weinig horen zingen. Ze hield
van de songs van Stephen Foster.
Stephen Foster was een blanke die
geïnteresseerd was in de zwarte muziek
en die heel veel populaire songs heeft
geschreven.



De songs waar zij het meest van hield,
waren er twee: 'Flow Gently, Sweet
Afton' en 'Jeanie With The Light Brown
Hair'.

